

kučním titulem, a nemohla býti navrhovaná exekuce povolena. Stěžovatelé mohli si vymoci přisudek útrat proti úpadkové podstatě návrhem na přerušení sporu a opětným jeho zahájením proti správci úpadkové podstaty, an při zkušebním roku jejich nárok neuznal. Zanedbavše tuto opatrnost, musí sami nésti nepříznivé následky.

Čís. 8912.

K příslušnosti exekučního soudu náleží i spor vymáhajícího věřitele s poddlužníkem o náhradu škody podle § 301 ex. ř., ježto učinil o zabavené pohledávce vědomě neúplně nebo nesprávné udaje.

K příslušnosti exekučního soudu náleží též spor, v němž se domáhá vymáhající věřitel na poddlužníku určení, že dlužník jest ve službách poddlužníka a že má důchod určité výše, chtěje takto získati podklad pro žalobu o náhradu škody podle § 301 ex. ř.

Předpis § 45 j. n. nepřichází tu v úvahu.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1929, R I 267/29.)

Žalobce zabavil k vydobytí své peněžité pohledávky dlužníkovu pohledávku z jeho služebního poměru u žalovaného poddlužníka a dal si ji přikázati k vybrání. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném určení, že mezi dlužníkem a žalovaným jest služební poměr a že z tohoto služebního poměru přísluší dlužníku příjem 12.000 Kč ročně. Žaloba byla zadána na s b o r o v é m s o u d ě, jenž vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a žalobu odmítl, maje za to, že jest příslušným exekuční soud. R e k u r s n ě s o u d zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle druhého odstavce § 17 ex. ř. přísluší soudu exekučnímu projednávat i rozhodovat všechny spory vzniklé za řízení exekučního a z něho, pokud v exekučním řádu není prohlášen jiný soud za příslušný. K příslušnosti exekučního soudu náleží tedy všechny spory, jichž výlučným důvodem jest exekuční řízení. K těmto sporům patří i spory vymáhajícího věřitele o náhradu škody, vymáhané na poddlužníku podle § 301 ex. ř. proto, že učinil o zabavené pohledávce vědomě neúplně nebo nesprávně udání, neboť i tu jde o spory, jež byly vyvolány výlučně exekučním řízením. Podle tvrzení žaloby byla žalobkyni proti Karlu K-ovi povolena exekuce zabavením a přikázáním dvou třetin důchodů, které má Karel K. u žalované firmy. Proti této firmě zamýšlí žalobkyně uplatniti náhradní nároky podle třetího odstavce § 301 ex. ř., tvrdíc, že údaje firmy v jejím prohlášení podle § 301 ex. ř. jsou nepravdivé, a nynější spor, — v němž se domáhá žalobkyně určení, že jest Karel K. ve službách žalované firmy (poddlužnice) a že jeho důchod na služném a na provisi činí ročně nejméně 12.000 Kč a že dosahoval této výše již dne 1. října 1925 — má právě býti přípravou pro spor

o náhradu škody proti poddlužnici. Platí proto i pro tento určovací spor, jímž chce žalobkyně získati podklad pro žalobu o náhradu škody podle třetího odstavce § 301 ex. ř., příslušnost exekučního soudu podle druhého odstavce § 17 ex. ř., neboť výlučným důvodem i tohoto přípravného určovacího sporu jest exekuční řízení, takže, sejde-li s řízením, sejde i se sporu. Názor rekursního soudu, že vymáhající věřitel, který žaluje pohledávku zabavenou a přikázanou k vybrání, vykonává jen práva dlužníka, který by mohl žalovati poddlužníka o zaplacení své pohledávky jen u jeho obecného soudu, jest arci správný, leč v tomto případě nejde, jak doličeno, o žalobu proti poddlužnici o zaplacení přikázané pohledávky podle § 308 ex. ř., nýbrž o spor, který má býti přípravou pro spor o náhradu škody vymáhané na poddlužnici podle § 301 ex. ř. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti, napadené usnesení změnit a obnoviti usnesení soudu první stolice, odmítající žalobu pro věcnou nepřislušnost, — aniž bylo třeba zabývat se dalšími vývody dovolacího rekursu, jež se týkají ostatních důvodů, z nichž soud první stolice vyhověl námitce věcné nepřislušnosti. Ustanovení § 45 j. n. nepřichází tu v úvahu, ano jde o zvláštní výlučnou příslušnost exekučního soudu.

Čís. 8913.

K opodstatnění žaloby kupitele proti prodávateli o náhradu škody stačí, prokáže-li žalobce, že byla se žalovaným uzavřena kupní smlouva, že žalovaný jí nedostál, dodav zboží vadné, a že tím povstala žalobci škoda. Není však třeba, by žalobce tvrdil a prokázal, že žalovaný tuto škodu zavinil.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1929, Rv I 1668/28.)

Kupitel domáhal se na prodávateli náhrady škody pro vadnost zboží. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Dovolání nelze upřítí oprávněnost, neboť odvolací soud neposoudil věc správně po právní stránce, dospěv k úsudku, že bylo zamítnouti žalobu již z toho důvodu, že žalobkyně netvrdila a neprokázala zavinění žalované na zažalované škodě. Dovolatelka tvrdila, že koupila od žalované ripsy pro svršky k zhotovení plátěné obuvi, že jí však žalovaná nedodala zboží smluvené, nýbrž zboží vadné, že vrchní složka ripsu byla stížena skrytou vadou (nepevností a neodolností), která se objevila teprve při nošení obuvi. Tato vada měla v zápětí, že obuv nepopraskala po krátkém užívání, čím dovolatelka utrpěla škodu, jejíž náhrady se domáhá. Jde tudíž ovšem o žalobu o náhradu škody. K jejímu opodstatnění však stačí, když dovolatelka prokáže, že byla se žalovanou